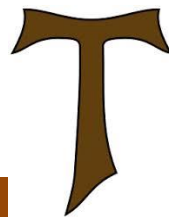

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA

Any 28

abril 2023

núm. 265

Web: ofscat.jimdo.com -
ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

CELEBREM LA PASQUA

MARCADOS CON LA CRUZ DEL SEÑOR

En un lugar bellissimo de los Picos de Europa, se halla uno de los tres santuarios jubilares más grandes de la cristiandad, como Jerusalén, como Santiago de Compostela y con sus mismas prerrogativas. Porque allí se venera el fragmento más grande que se conserva de la Cruz del Señor.

El año 1512 el Papa Julio II estableció que, cuando la fiesta del Santuario cayera en domingo, se celebraría Año Jubilar. Desde entonces ha habido 75 años jubilares. De 2023 a 2024 se celebra nuevamente con el lema: “Marcados con la Cruz del Señor”.

En el que fue Monasterio de San Martín de Turieno, en la comarca cántabra de Liébana vivió Santo Toribio de Liébana en el siglo IX. Fue el monje diácono que después de servir siete años en la Basílica del “Lignum Crucis” de Jerusalén, trajo a Liébana el “trozo extraído del madero-madre, del patíbulo donde estuvo el Redentor, y otros recuerdos de la Pasión”.

Actualmente, como en Tierra Santa, los franciscanos son los custodios del Lignum Crucis, en el Santuario-convento franciscano de Liébana. Un lugar de peregrinación impresionante.

Cuando uno se hace peregrino es porque lleva en el alma un deseo de ver, sentir, palpar la Presencia del Misterio divino. El viaje se transforma en un proceso espiritual de búsqueda de verdad, de experiencia, de purificación, y algo tan necesario en esta época como la “reconciliación” consigo, con los otros, con la vida misma que Dios nos da con su aliento.

El camino lleva al peregrino hasta Liébana para postrarse y besar el fragmento más grande que se conserva del Lignum Crucis, donde Jesús exhaló su último aliento, muy duro habría que ser para no sentir una emoción profunda. Cuando el franciscano que lo custodia lo acerca hacia ti, algo sucede que conmueve las telas del corazón.

Aquel día sabes lo que es adorar.

Aquel día sabes lo que es quedar “marcados con la Cruz del Señor”.

Y desde aquel día se renueva en ti la oración de San Francisco: “Te adoramos santísimo Señor Jesucristo, aquí y en todas las iglesias de la tierra. Y te bendecimos porque por tu santa Cruz has redimido al mundo”.

Sor M^a. Victoria Triviño, osc

COM SI FÓSSIM CATECUMENS: SER PENITENTS, SER FRANCISCANS

Actualment, és evident que amb la situació d'indiferència progressiva respecte a la Fe cristiana en què ens trobem, sobretot a les nostres societats occidentals més desenvolupades, hi ha una necessitat urgent d'emprendre una tasca d'una nova evangelització. Per tant, torna a ser d'una gran actualitat la figura del catecumenat. Hi ha cada vegada més adults que no han sigut batejats; i molts dels que han rebut el sagrament del Baptisme de petits no han tingut un anunci i una predicació posterior -una catequesi-, ni una participació continuada en la vida sacramental que els hi hagi permès una celebració i un creixement de la Fe. Fins i tot nosaltres mateixos, malgrat que tinguem una pràctica sacramental més assídua, en un moment determinat de la nostra vida, travessant dificultats de tota mena o simplement amb les rutines i ocupacions de la vida, podem trobar-nos amb una Fe més tèbia. Nosaltres que ens confessem cristians, que estem cridats a ser la llum i la sal del món, no podem permetre'ns ni enfosquir-nos ni perdre la salabror!

En conseqüència, crec que convindria que tots ens plantegéssim aquesta quaresma i la propera Pasqua com si fóssim catecúmens, amb la finalitat de fer reviure en nosaltres l'alegria de la nostra Fe i enfortir-la; per comunicar-la millor als altres amb l'exemple coherent de la nostra vida quotidiana més amorosa. La dinàmica del creixement de la nostra Fe ens permetrà aleshores reprendre amb forces renovades el camí de la nostra conversió constant, o el què és el mateix, ser penitents. És el camí que ens esforcem a fer els cristians seguidors de Sant Francesc, que ara ens anomenem l'orde dels franciscans seculars, i que a l'origen, fa més de vuit-cents anys, ens dèiem l'orde dels penitents. La bellesa de la seva vida amarada de Caritat envers els altres, configurant-se cada vegada més en Crist, atreïa fortament els que la contemplaven, i així molts també es convertien.

Aquesta Quaresma, doncs, i amb més motiu la propera celebració de l'Eucaristia de Pasqua, visquem-les com si fos la primera vegada. Meditem la transcendència que té en les nostres vides l'anunci del *kerigma* que predicaven ja els apòstols; que Jesucrist és el Fill de Déu -Déu fet home-, que va sofrir la seva Passió i Mort de Creu per nosaltres i que va Ressuscitar per alliberar-nos de la nostra condició pecadora i mortal, amb la voluntat de fer-nos viure amb ell. És a dir, per portar-nos amb ell a la condició divina a la que estem cridats per Déu, com

a homes nous. Jesucrist segueix amb nosaltres i ja no ens deixarà mai; i ens agermana amb ell com a fills de Déu, quelcom que es correspon amb la nostra essència humana més pregona, com a criatures que som, fetes a imatge seva.

Que l'anunci primigeni de la Bona Nova, en tant que Paraula, susciti en nosaltres de nou les ganes de rebre amb més força el do de la Fe, de desvetllar el nostre desig de tornar a anar a l'encontre de Jesucrist i a través seu del Déu viu i de vius, del Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob. De fer-ne de nou i cada dia una experiència personal, que és realment el que vol dir un encontre. Déu ens crida a tots; però vol que nosaltres responem, que lliurement preguem i li demanem la seva ajuda, la gràcia de L'Esperit Sant que inhabiti en nosaltres; però no vol entrar de manera forçada! La Fe i els sacraments mantenen una relació d'estreta reciprocitat. Que sense Fe no és possible fer miracles ho veiem afirmat pel mateix Jesús en diversos passatges de l'Evangelí. La Fe, per tant, és condició per a que pugui tenir lloc l'acció de la gràcia de l'Esperit Sant en nosaltres en el sacraments que rebem.

Com a cristians el reconeixement de la realitat de l'acció del Déu tri en nosaltres, a través de l'acció salvadora de l'Esperit Sant que ens envia com a gràcia que ens santifica i ens transforma, el trobem en les nostres obres com a homes nous. Participem ja, a través de la nostra donació personal i de la nostra actuació resultant de Caritat envers els nostres germans, de la vida nova i de la mateixa condició divina que estem cridats a assolir. Col·laborem ja en la construcció del seu Regne -el seu somni per a nosaltres-, tot fent un camí de conversió personal fins a assolir la plenitud amb Déu, quan es manifestarà en el retorn de Jesucrist en la Parusia.

Carles Cascante-Serratos, ofs.

DIVENDRES SANT

Cada any, la lectura de la Passió segons sant Joan toca, de ben a la vora, els nostres cors. Davant d'aquest amor de Jesús, tota boca esdevé muda.

Quan una ànima sospita que només duraria un instant la realitat de l'immens amor de Jesucrist, que la va substituir per morir realment en el seu lloc, una gran transformació té lloc en ella. Un gran crit s'eleva de tot el seu ésser, un crit que expressa el seu desig de respondre, el seu desig de saber més, el desig de no poder-ho oblidar mai més. L'amor eleva poderosament aquesta ànima: hi ha d'haver una resposta, hi ha d'haver una correspondència. Veritablement !

Aquest Déu pel que l'ànima es veu tan estimada, no li pot pas donar el mitjà per poder tornar-li amor per amor. El més important per a nosaltres és, doncs, parar-nos a mirar llargament aquest amor manifestat per Crist a la seva Passió, per deixar-nos fascinar i arrossegar per Ell.

Ahir, Dijous, a la tarda, Jesús ens donava el seu Cos i la seva Sang, en el sagrament del seu Amor, anticipava sacramentalment la seva immolació i confiava als seus apòstols i als seus successors, en el sacerdoci, aquest do de l'Amor, que és la santa Eucaristia. D'aquesta manera, seria sempre contemporani a tots els homes en l'acte suprem del seu Amor, que és la seva immolació.

L'hem seguit al Jardí de les Oliveres, l'hem vist vessar la seva Sang, abans de la seva agonia. Jesús vol sofrir; manifesta aquesta voluntat avançant la seva hora. L'hem vist traït per Judes, abandonat pels seus deixebles, conduït davant Caifàs, renegat per Pere, condemnat pel Sanedrí; més tard, al matí, lliurat a Pilat, reenviat a Herodes, tornat a Pilat i condemnat per ell. Hem vist a Jesús, Anyell mut, davant els esquiladors (Is 53) , ferit pels fuets de la flagel·lació, coronat amb espines, rebutjat pel seu propi poble, portant la seva Creu.

I al final, clavat a la Creu. És la sisena hora: als voltants del migdia.

I Ell, què diu ? "Pare perdona'ls, no saben el què fan".

Primer regal de Jesús a la Creu. El perdó als seus botxins, perdó que va oferir als seus botxins de totes les generacions que som tots els pecadors. Regal del perdó universal, ofert a tothom qui el vulgui acceptar.

Jesús, esdevingut la diana de les blasfèmies i de les burles vingudes de tot arreu, fins i tot dels lladres crucificats al seu costat. Sant Lluç ens diu que un d'aquests dos lladres renya el seu company: "Tu no tems la justícia de Déu? Nosaltres hem meritat aquest sofriment, però Ell no ha fet res ..." Mirant Jesús a la Creu li diu: "Recorda't de mi, quan arribis al teu Regne" i la resposta solemne de Jesucrist no es fa esperar: "En veritat et dic que avui mateix seràs amb Mi al Paradís".

És el segon regal de Jesús a la Creu : L'obertura del Paradís a tots els lladres que hi voldran entrar convertint-se en bons lladres, és a dir, a tothom, ja que nosaltres som o hem sigut en algun moment de les nostres vides, lladres de la glòria de Déu. A tots nosaltres, els homes, a través del bon lladre, Jesús obre el Paradís.

El tercer regal de Jesús a la Creu, ens el recorda sant Joan: "Prop de la Creu de Jesús hi havia la seva Mare ... Veient la seva Mare, i prop d'Ella el deixebles que tant estimava, Jesús li diu: Aquí tens el teu fill, després digué al deixeble, aquí tens la teva Mare". Jesús ens dona la seva Mare !

Després del regal del seu Cos, de la seva Sang, del seu sacrifici, dels seus sofriments, del seu perdó, del seu Cel, de la seva Mare ... Queda alguna cosa més? Si, encara queda quelcom, que sant Joan ens revela: "Jesús, sabent que tot s'ha acabat, i per complir l'Escriptura diu "tinc set". Jesús ens dona la mateixa font de tots els seus regals, el seu Cor ! Ens dona el seu Cor !".

"En Crist crucificat, pateix un Déu rebutjat en el seu amor per la seva pròpia criatura", dirà sant Joan Pau II, a la seva Encíclica sobre l'Esperit Sant.

"Tinc set" ! La set de la reciprocitat d'amor d'un Déu !

"Tinc set" és un mot molt més profund que si Jesús hagués dit senzillament, "us estimo". "Mentre no sapiguem, de manera ben íntima, que Jesús té set de nosaltres, ens serà impossible de saber el que Ell vol per a nosaltres, ni el que vol que siguem per a Ell. Maria va ser la primera a comprendre el crit del seu Fill "tinc set". Essent al Calvari, Ella coneix la intensitat i la profunditat d'aquest ardent desig de Jesús ... La seva missió és la de conduir-nos a mirar l'amor de Crist crucificat".

La resposta de l'home: el vinagre. El vinagre del nostre egoisme, de la nostra duresa de cor, en comptes del vi del nostre amor.

Després arriba el crit de Nostre Senyor al Pare del Cel: "Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat ?". Són gairebé les quinze hores. Des del migdia, les tenebres s'han anat escampant. La mort i la vida, l'odi i l'amor s'enfronten en un gegantesc braç de ferro. És l'hora del poder de les Tenebres. També és l'hora de Jesús, "la seva hora", aquesta hora tan esperada !

"Pare, arriba l'hora, glorifica el teu Fill a fi i efecte que el teu Fill et glorifiqui" (Jn 17).

"El seu cos és reduït a ferides, ferides profundes: "Soc un cuc, no un home" (Sal 21).

A la seva ànima, hi ha una tristor mortal, l'angoixa i la por davant la mort que s'apropa.

En el seu cor, el dolorós sentiment de ser rebutjat, odiat, menyspreat per tothom; i de la banda del Pare del Cel, el més total abandó.

Llavors Jesús diu: “tot s’ha complert” “Pare, t’he glorificat a la terra, he dut a terme l’obra que m’has confiat, he manifestat el teu Nom als homes ... (Jn 17).

Després, Jesús fa un gran crit, crit de victòria ! Victòria sobre el dimoni i sobre l’infern, sobre el pecat i sobre la mort.

Crit d’amor, amor de Déu i de les ànimes, amor que venç l’odi.

Crit del nen acabat de néixer a la vida. Jesús entra a la vida eterna; Ell entra i nosaltres hi entrarem amb Ell, si volem.

Crit que manifesta el poder sobrehumà i vigor que Jesús conservarà fins la darrera exhalació.

El centurió no s’equivocava pas: “Veritablement, Aquest home era el Fill de Déu” (Mc 15, 39).

Els homes moren en la seva incapacitat, Jesús mor en el poder, mor perquè vol, com vol i quan vol, mor lliurement, dona la seva vida lliurement: “La meva vida no me la pren ningú, soc Jo qui la dona” (Jn 10, 18). “Pare, a les teves mans poso el meu esperit”. “Girant el cap, Jesucrist va expirar”.

La copa s’ha trencat. Rebem aquest cos trencat, aquest Pa partit, i serà Ell que ens endurem en el secret dels nostres cors, suplicant-li de fer de cadascun de nosaltres una nova humanitat en la que perllongui el seu misteri d’amor, fent-lo present als nostres contemporanis, fent-lo present i operatiu: “Completo en la meva carn allò que manca als sofriments del Crist en bé del seu cos, que és l’Església” (Col 1,24).

Balbina Birba, ofs

Formación: Acompañar para vivir

La figura del acompañante espiritual

EL ACOMPAÑANTE, TESTIGO DEL AMOR DE DIOS.

Tareas específicas del acompañante.

El acompañante está llamado a ser un maestro, con todo lo hermoso y lo complejo que esto conlleva. Cada uno de nosotros tiene rasgos de maestro pero nos cuesta hacernos cargo de ello, nos juzgamos duramente y esos juicios nos instalan en la duda y la inseguridad acerca de nosotros mismos.

Las tareas de un maestro son:

1).- Ser testigo del desarrollo del acompañado.

Todo hombre necesita de alguien que sea capaz de mirarlo en su ser y de reflejar lo que ve. El acompañante busca y contempla en el acompañado cómo surge el hombre nuevo y adquiere la madurez en Cristo. Es un testigo de las consolaciones y desolaciones, de cómo la Gracia opera de una manera única en esa persona, recreándola. El acompañante es un contemplativo de la historia vital de un hermano en su encuentro con Dios. Es indispensable aprender a mirar largamente y esto nos cuesta, somos hombres y mujeres de juicio rápido: "esto es bueno", "aquello es malo". Nos cuesta darnos tiempo y cercanía para discernir, preferimos aplicar preferentemente la inteligencia para aconsejar.

2).- Invitar a la vida.

Es fundamental que el acompañado se sienta invitado a vivir, a conocerse con verdad, a querer con libertad. Para ello tiene que descubrir la trama de su vida, las motivaciones profundas que lo llevan a ser y a actuar de su manera propia, sus habilidades y dificultades tanto en el orden intelectual como en lo afectivo, en lo religioso, etc. Invitar a continuar el camino a pesar de los cansancios y caídas, animar y robustecer en los caminos nuevos emprendidos. ¿Cómo habita en nosotros esta capacidad de animar? - ¿cuándola ejercemos? - ¿con quién?. Si en la vida corriente no la practicamos, tampoco lo haremos en el acompañamiento.

3) Saber discernir.

Discernir es reconocer, distinguir, elucidar la manera como el Espíritu de Dios actúa en el acompañado. Es reconocer lo que hay en él de verdadero, bueno, hermoso, y descubrir cómo el dinamismo de Dios opera en el corazón del hombre. Sólo así podremos invitarlo a ser fiel al Espíritu. Discernir el espíritu de Dios y el espíritu del maligno, cómo se está dando la lucha, el combate espiritual

en nuestros acompañados, es fundamental. A veces creemos que sólo son trabas históricas o psicológicas las que perturban el crecimiento y maduración de un alma. Cada persona tiene un camino único, una vocación completamente original y en el acompañamiento tiene que salir a luz esa vocación, ese estilo propio de vivir y de seguir a Jesucristo. Hay tantas vocaciones como personas y por tanto el discernimiento es indispensable. El acompañado hace el camino, siendo fiel a la orientación profunda de su vida, al dinamismo que Dios le da. La tarea del acompañante es respetar las decisiones y elecciones que hace el acompañado.

4).- Poder enseñar.

Es la capacidad de ayudar al acompañado a que se introduzca en el misterio de Dios y pueda saborear y reconocer las insinuaciones del Espíritu. El acompañante requiere un cierto cuerpo de conocimientos de cómo Dios trabaja la historia, el presente y el futuro de una persona. A menudo tenemos que sugerir medios adecuados para abordar algunos momentos espirituales del acompañado y para ello son necesarios conocimientos y experiencia personal. ¿Qué caminos recorrer en la purificación del alma? ¿Conveniencia de la disciplina y la penitencia?

5).- Prescribir.

Hay momentos en el proceso del acompañamiento en que se hace necesario ordenar, mandar, decidir. El acompañante tiene que contribuir a la formación de la conciencia del acompañado y, en ocasiones, es importante afirmar que esto o aquello no puede hacerse o es necesario vivirlo de manera distinta (conductas económicas, sexuales, etc.).

La prescripción es muy importante en tres situaciones:

1. Con personas en estados depresivos.
2. En áreas infantilizadas del acompañado.
3. Cuando hay desviaciones importantes o ignorancias intelectuales, morales o religiosas.

En estas situaciones es indispensable prescribir y para ello hay que tener peso de vida y autoridad: "vas a hacer tal o cual cosa dos veces por semana".

Estas cinco tareas propias del acompañamiento se alternan y se suceden unas a otras. Es conveniente evaluar cómo el acompañante las desempeña, cuándo se hacen y la conveniencia al momento del acompañado.

"Acompañar para vivir" de Fray Buiza)

JORNADA FRANCISCANA A CALAFELL.

A l'article 50.1 de les nostres Constitucions Generals, s'hi diu:

Correspon al Consell de la Fraternitat local:

- *Promoure les iniciatives necessàries per afavorir la vida fraterna, per incrementar la formació humana, cristiana i franciscana dels seus membres, i per animar-los en el seu testimoni i compromís en el món;*
- *Adoptar opcions concretes i valentes, adequades a la situació de la Fraternitat, entre les múltiples activitats possibles en el camp apostòlic.*

Dins d'aquest marc, al començament de l'actual curs, el conjunt de la Fraternitat de l'OFS de Granollers vam debatre i aprovar un conjunt d'iniciatives, presentades del Consell. Una d'elles fou la de fer la trobada fraterna del febrer, a Calafell. Allà hi viu la Carmen Gómez, una de les germanes, la qual va proposar fer una calçotada a casa seva. Atès que a tots ens va semblar una bona pensada, el nostre Vocal de Dinamització Fraterna, en Josep Maria García-Picola, va posar fil a l'agulla. Així doncs, el dia 26 de febrer, vam sortir de Granollers fins a Calafell, on vam arribar sense entrebancs. Una vegada aparcats els cotxes, tot passejant, ens vam apropar fins amunt del turó, a prop del Castell, on rau l'església neoclàssica de la Santa Creu.

Allà vam oir la missa de dos quarts de dotze, oficiada del vicari de la parròquia, mossèn Clemence Buberwa Kagilwa. Aquest mossèn és originari de Tanzània i resideix a Barcelona des de fa força anys. Val a dir que els seus perfectes català i espanyol van fer molt entenedora la seva magnífica i franciscana homilia; no endebades, dins l'església hi ha una imatge de Sant Francesc d'Assís.

A l'acabar la missa, el vam anar a saludar i es va emocionar al veure el nostre grup amb les TAU. Ens va dir que, a Tanzània, els franciscans hi son molt presents, i que la presència de l'OFS és molt habitual, fent tots una gran tasca, tant religiosa com social. Ens va donar les gràcies per tota la nostra labor i nosaltres a ell per la seva, i ens va beneir.

Tot fent temps fins l'hora de dinar, i també per obrir la gana, vam arribar-nos fins el castell, que està a prop. Allà estant, vam poder gaudir de la tranquil·litat de l'indret, la dolçor del clima, i les fenomenals vistes. Ja a casa de la germana Carmen, vam fruir d'una calçotada perfectament cuita i de les menges de cadascú havíem portat de casa, i també d'un pastís d'agraïment. Vam finalitzar la trobada amb la lectura de la darrera Acta, oracions i càntics d'agraïment.

I així, amb els esperits i els estomacs sadollats, vam fer el camí de tornada. L'Esperit Sant ens havia tornat a regalar un diumenge rodó.

Lluís Salas Grau, ofs

ITINERARI PASQUAL – CAMÍ D’ALEGRIA

“Via Lucis”

Tots coneixem què és un Via Crucis o el Camí de la Creu, de Jesús fins al Calvari. Però no és tan conegut el que s’anomena “Via Lucis” per ajudar a meditar els moments d’alegria dels Deixebles de Jesús des de la Resurrecció fins a la Pentecosta. Fa algun temps, Alfred Rubio de Castarlenas va confeccionar en espanyol un Via Lucis amb il·lustracions de María Inés Henao de Brigard. Aquí presentem l’esquema d’aquest Via Lucis, de 14 estacions o Consideracions, i unes pregàries traduïdes i adaptades. Aquest material pot servir per a fer una Via Lucis comunitari a l’estil del Via Crucis; o també per fer particularment cada dia o de dant en tant una d’aquestes Consideracions des del dia de la Resurrecció fins a la Pentecosta.

Oració preparatòria:

Senyor Jesús, la teva Resurrecció va aportar molta alegria als teus deixebles. També ens alegra a nosaltres, que gràcies a Tu creiem que la mort no té la darrera paraula en l’existència humana, sinó que és com una germana que obre la porta de l’eternitat.

Avui, il·luminats per la llum del teu Esperit Sant, volem meditar la teva trobada de Ressuscitat amb els amics. De veritat, necessitem sentir-te ben a prop nostre com a Vivent.

Primera consideració: Jesús, ressuscitat, es manifesta a la seva mare

“Tot d’una hi hagué un gran terratrèmol. Els guardes es posaren a tremolar i van quedar com morts” (Mateu 28,2.4).

“És legítim pensar que versemblantment la Mare fos la primera persona a la qual s’aparegués Jesús ressuscitat” (Joan Pau II, Audiència general del dimecres 21 de maig de 1997).

Maria, la mare, sempre havia estat atenta al que s’esdevenia a Jesús. I sempre havia acollit la Paraula de Déu. Devia ser l’única persona que, malgrat la mort del Fill, havia mantingut l’esperança d’una vida nova, segons les Escripures i segons les mateixes paraules de Jesús.

Senyor:

Dona’ns un cor creient semblant al de Maria, la mare. Que tinguem una confiança total a la teva paraula, a la teva promesa, al teu amor.

Segona consideració: Un buit lluminós

“El diumenge, molt de matí, les dones arribaren al sepulcre portant els olis aromàtics que havien preparat i van trobar que la pedra havia estat apartada del sepulcre. Hi van entrar, però no hi trobaren el cos de Jesús, el Senyor. Estaven del tot perplexes sobre què havia passat, quan se’ls van presentar dos homes amb vestits resplendents. Esglaiades, van abaixar el rostre, i ells els digueren: ¿Perquè busqueu entre els morts aquell qui viu. No és aquí: Ha ressuscitat” (Lluc 24, 1-6).

A Jesús ressuscitat ja no se’l troba en el sepulcre. Les dones marxen consiroses i esperançades. Confien que trobaran Jesús en altres camins de la vida. Esperen que se’ls faci trobadís.

Senyor:

Les teves amigues pretenien fer-te un servei funerari que ja no necessaves. Van tenir sort que algú els anunciés que havies ressuscitat. Tant de bo que tothom tingués la sort que se li anunciï la teva vida de Ressuscitat, quan amb bona voluntat vol fer-te qualsevol servei en la persona dels qui ho necessiten.

Tercera consideració: Evangelitzadores

“Tot d’una Jesús els va sortir al pas i les va saludar. Elles se li acostaren, se li abraçaren als peus i el van adorar. Jesús els digué: No tingueu por. Aneu a anunciar als meus germans que vagin a Galilea. Allà em veuran” (Mateu 28,9-10).

Jesús encarrega a les santes dones que comuniquin la Bona Nova de la seva Resurrecció als Apòstols. En aquest sentit, són “evangelitzadores” dels Apòstols.

Senyor:

A tots nosaltres, els batejats que t’estimem i t’hem percebut Vivent, ens encarregues de ser evangelitzadors. Gràcies per la confiança que ens fas. Dona’ns les qualitats i les forces per ser-ho.

Quarta consideració: Rabuni! Oh Mestre!

“Jesús li diu: -Dona, per què plores? Qui busques? Ella, pensant-se que era l’hortolà, li respon: -Si te l’has emportat tu, digues-me on l’has posat, i jo mateixa me l’enduré. Li diu Jesús: Maria! Ella es gira i li diu en la llengua dels hebreus: - Rabuni, que vol dir “mestre”. Li diu Jesús: Deixa’m anar, que encara no he pujat al Pare. Vés a trobar els meus germans i digues-los: -Pujo al meu Pare, que és el vostre Pare, al meu Déu, que és el vostre Déu” (Joan, 20,15-17).

Diàleg d’amics. I no solament d’amics, sinó de germans, perquè Jesús diu a Maria Magdalena: Pujo al meu Pare que és el vostre Pare...

Senyor:

També nosaltres som amics i germans teus! Gràcies per acceptar-nos com a tals. Però alhora a vegades notem, com Maria Magdalena, un cert distanciament en dir-li: “deixa’m anar”. Però Tu, oh Jesucrist, no ens deixis! Acompanya’ns sempre, malgrat sigui invisiblement, misteriosament.

Cinquena consideració: Els tres més estimats

“Llavors va entrar també l’altre deixeble, que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué” (Joan 20,8).

“Realment el Senyor ha ressuscitat i s’ha aparegut a Simó” (Lluc 24,34).

“Després es va aparèixer a Jaume” (1Corintis 15,7a).

Els tres deixebles Pere, Jaume i Joan sempre havien fet molt costat a Jesús (per exemple, al Tabor i a Getsemaní). Ara devien ser els primers a rebre “la visita” del Mestre: tota una delicadesa de Jesús per als seus més amics.

Senyor:

M’alegra pensar en la teva Resurrecció. També estic disposat a fer-te costat en la teva renovada Passió, quan continues sofrint en la persona dels germans més vulnerables.

Sisena consideració: Tristesa que es torna alegria

“Aquell mateix dia, dos dels deixebles feien camí cap a un poble anomenat Emaús... Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix se’ls acostà i es posà a caminar amb ells, però els seus ulls eren incapaços de reconèixer-lo... “Feixucs d’enteniment i de cor per a creure tot el que havien anunciat els profetes”... “Queda’t amb nosaltres”... Quan s’hagué posat a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. Llavors se’ls obriren els ulls i el van reconèixer, però ell desaparegué del seu davant” (Lluc 24, 13ss).

Jesús es feu trobadís sense que el reconeguessin. Però a poc a poc va anar escalfant el cor dels dos deixebles, camí d’Emaús, mentre els explicava el sentit de les Escripures. Sort que se’ls va acudir invitar-lo a taula. I en el partit el Pa (símbol de l’Eucaristia) se’ls obriren els ulls de la fe.

Senyor:

Gràcies perquè et fas trobadís quan ens reunim els amics pensant en Tu. Escalfa’ns el cor! Enforteix la nostra fe...

Setena consideració: Una immensa sorpresa

“Al capvespre d’aquell mateix dia, que era diumenge, els deixebles, per por dels jueus, tenien tancades les portes del lloc on es trobaven. Jesús va arribar, es posà al mig i els digué: -Pau a vosaltres! Dit això, els va mostrar les mans i el costat. Els deixebles s’alegraren de veure el Senyor, Ell els tornà a dir -Pau a vosaltres. Com el Pare m’ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres” (Joan , 19-21).

Al Cenacle hi havia les portes tancades. Tanmateix Jesús hi va entrar sense trucar ni obrir portes. Ell era el mateix amic d’abans de morir, però ara tenia un cos espiritual. Semblantment pot entrar al nostre pensament i a la nostra ànima. Ell, el Senyor, vol que li prestem els sentits per continuar obrant en el món. Ens hi envia, com Ell fou enviat pel Pare.

Senyor:

Vine al meu cor, a la meva vida. Tot el que tinc de bo ve de Tu. Disposa de mi pel que convingui. Sóc teu.

Vuitena consideració: Palpar la fe

“Al cap de vuit dies, els deixebles es trobaven altra vegada en aquell mateix lloc, i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús va arribar, es posà al mig i els digué: -Pau a vosaltres! Després diu a Tomàs: -Porta el dit aquí i mira’m les mans i posa-me-la dins el costat. No siguis incrèdul, sigues creient! Tomàs va respondre: Senyor meu i Déu meu! Jesús li diu: Perquè has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist” (Joan 20, 26-29).

Sempre en falta un, al grup. Però el bon Pastor no para fins a trobar l’ovella despistada. I li dedica una paraula particular, perquè reaccioni i no desconfii.

Senyor:

Sovint jo vaig massa a la meva. Però necessito la comunitat. I Tu t’hi fas present. No em reprens les meves debilitats, sinó la meva falta de fe. Per favor: augmenta-me-la, Senyor meu i Déu meu!

Novena consideració: Preparant l’esmorzar

“Quan va despuntar el dia, Jesús es presentà vora el llac. Llavors aquell deixeble que Jesús estimava diu a Pere: -És el Senyor! Així que Simó Pere va sentir que era el Senyor, es posà el vestit que s’havia tret i es llançà a l’aigua. I veieren pa i unes brases amb peix coent-s’hi” (Joan 21, 4a.7.9a).

Vuit deixebles tornen a veure Jesús a la seva Galilea. Mentre pesquen al llac de Tiberíades, el reconeixen a la platja. “És el Senyor”, diu Joan. Aquella matinada el mateix Crist els prepara un bon esmorzar.

Senyor:

T'agrada l'amistat: la nostra amistat amb Tu i l'amistat entre nosaltres. I l'amistat té detalls de caire casolà: un esmorzar senzill, però ben gustós. Jesús: dona'ns el gust de les coses senzilles.

Desena consideració: Nova paternitat

“Li pregunta Jesús per tercera vegada: -Simó, fill de Joan, m'estimes? Pere es va entristir que Jesús li preguntés per tercera vegada si l'estimava, i li respongué: -Senyor, tu ho saps tot; ja saps que t'estimo. Li diu Jesús: -Pastura les meves ovelles” (Joan 21, 17).

Crist sabia que, malgrat la covardia de Pere durant la Passió, aquest l'estimava de veritat. Però volia sentir-li explícitament dels seus llavis. I el va fer pastor de tots. Pastor vol dir servidor, disposat a donar la vida per les ovelles.

Senyor:

Tots tenim alguna responsabilitat, que hem d'exercir amb un gran esperit de servei i sacrifici. Jesús, aquí em tens, disposat a servir la teva família, com si fos a Tu mateix. Comunica'm una mica del teu esperit de fortalesa i coratge.

Onzena consideració: Intimitat

“Els onze deixebles se n'anaren a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat. En veure'l, el van adorar; abans, però, havien dubtat” (Mateu 28,16-17).

Durant la seva vida de predicació itinerant, Jesús va tenir molts seguidors i simpatitzants, però va voler formar un grup especial de dotze per tal de compartir amb ells moltes vivències, perquè haurien de ser els seus principals testimonis enviats al món. Després de la seva mort-resurrecció també es devia fer més trobadís amb aquests mateixos.

Senyor:

També ara vols que alguns dels teus amics i seguidors comparteixin la teva intimitat; vols que estiguin amb tu en la pregària, per tal d'enviar-los al món per escampar la pau i el bé. Et preguem per aquests apòstols. I ens disposem a col·laborar amb ells. Jesús, beneeix-nos a tots.

Dotzena consideració: Aneu per tot el món

“S’aparegué a més de cinc-cents germans alhora, la majoria dels quals encara viuen, però alguns ja són morts” (1Corintis 15.6).

“Jesús va dir: He rebut plena autoritat al cel i a la terra. Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus” (Mateu 28,16-19).

Els cinc-cents germans ens representen a tots nosaltres. Com bandades d’ocells ens sumem a ells, volant per tot el món. Entre tots hem de transmetre la Bona Nova de Jesús, fent nous deixebles per a Ell.

Senyor:

Nosaltres som molts, tot un poble. Però Tu ens coneixes i ens estimes a cada un. I ens demanes que amb el nostre testimoniatge i amb la nostra paraula fem present el teu Regne en el nostre món. Però només podrem fer-ho amb el teu suport, amb la teva Presència enmig nostre. Ajuda’ns-hi!

Veniu tots, i adorem Aquell que ha ressuscitat d’entre els morts; per l’arbre de la seva creu ha vingut el goig al món, al-leluia.

Tretzena consideració: Ascensió de Jesús

“Després se’ls endugué fora de la ciutat fins a prop de Betània, alçà les mans i els va beneir. I mentre els beneïa, es va separar d’ells i fou endut cap al cel” (Lluc 24,50-51).

La vida terrena de Jesús va ser breu. També ho és la nostra, encara que un visqui més anys que ell. L’important és la vivència envers Déu i el proïsme. L’Ascensió de Jesús ens invita a mirar al Més-enllà, sense deixar d’implicar-nos a fons a fer el bé en aquest món.

Senyor:

Nosaltres sovint ens considerem imprescindibles. En canvi Tu, després de preparar un grup, vas encarregar-los la missió de continuar la tasca, i vas desaparèixer. Però els acompanyaves i ens acompanyes espiritualment. Jesús: Que sapiguem percebre’t amb els ulls del cor.

Catorzena consideració: Pentecosta

“Quan va arribar la diada de Pentecosta es trobaven reunits tots junts. De sobte, com si es girés una ventada impetuosa, se sentí del cel una remor que omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se’ls van aparèixer unes llengües com de foc, que es distribuïen i es posaven sobre cada un d’ells. Tots van quedar plens de l’Esperit Sant” (Fets dels apòstols, 2,1-4).

Maria, la mare, va agombolar la petita comunitat dels deixebles, semblantment com havia agombolat el seu fill Jesús, de petit. Des de la màxima discreció, va ser el puntal per a la fe i la confiança dels apòstols. Durant tota la vida havia estat oberta a l'acció de l'Esperit Sant. Ara animava la comunitat perquè es mantingués fidel.

Senyor:

Que el teu Esperit Sant ompli els nostres cors i enforteixi la nostra fe i la nostra fidelitat. Volem ser dels autèntics adoradors del Pare: en Esperit i en Veritat. Amén. Així sigui!

PREGÀRIA DEL A LA MARE DE DÉU

Oh Maria,
vós resplendiu sempre en el nostre camí
com a signe de salvació i d'esperança.
Ajudeu-nos, Mare de l'Amor diví,
a acollir la voluntat del Pare
i a fer el que ens digui Jesús.

**Sota el vostre mantell ens emparem, santa Mare de Déu;
escolteu les nostres pregàries en tota necessitat,
i aparteu-nos sempre dels perills,
Verge gloriosa i beneïda**

L'AMOR NO ES POT AMAGAR

El nostre pare sant Francesc ens exposa la dinàmica complexa de l'enveja a l'admonició 8. Explica que l'enveja és una passió equivocada o dolenta. També és un pecat de blasfèmia.

Viatjant per la Setmana Santa, arribem a la Pasqua. L'enveja dels fariseus va causar la mort de Jesús. Els fariseus tenien enveja de Jesús perquè molts van creure en ell. Per tant, van abusar de la seva autoritat per a detenir i condemnar Jesús a mort i el van crucificar. Fins i tot van enviar soldats per a vigilar la tomba de Jesús.

Van fer tot el possible per amagar l'amor de Jesús per la gent. Però en tres dies, Déu el va ressuscitar d'entre els morts. Al matí del diumenge, quan les dones van arribar a la tomba de Jesús, «van veure que la pedra ja estava apartada; un jove que portava un vestit blanc els va dir: No us espanteu. Busqueu Jesús de Natzaret, el crucificat. Ha ressuscitat, no és aquí» (Mc 16, 4-6). La tomba no podia contenir l'amor incondicional de Jesús. L'enveja, l'abús d'autoritat, el suborn, els testimonis falsos, la crueltat, el sarcasme, les mentides i les armes no podien prevenir ni amagar la resurrecció de Jesús; perquè la resurrecció és el triomf de l'amor veritable i l'amor veritable no es pot amagar.

William Shakespeare una vegada va dir: «L'amor no es pot trobar on no existeix ni es pot amagar on realment existeix». És visible a tothom. La resurrecció de Jesús ens ensenya que l'amor amb tota certesa sobreviu totes les mentides i males intencions.

Comptar les benediccions i els dons dels altres ens porta a l'enveja. Harold Coffin, un erudit de Califòrnia d'origen escocès, un cop va dir: «Envejar és comptar les benediccions dels altres en lloc de les teves». L'enveja és concentrar-nos en el que els altres tenen, oblidant el que tenim. Quan pensem que no tenim el que els altres tenen, els envegem. Teodore Roosevelt, el vint-i-sisè president dels Estats Units (1858-1919) un cop va dir: «La comparació és el lladre de la joia». Moltes vegades, nosaltres també ens sentim gelosos de l'èxit o de la reputació d'algú. És fruit del seu amor o el seu treball dur. Quan estem plens d'enveja, només portem la mort als altres. Tanmateix, adonar-se de les nostres benediccions ens guia cap a la gratitud. És bo de recordar: quan permetem que l'amor regni en nosaltres, fins i tot la mort es pot convertir en resurrecció. I que l'enveja no pot amagar mai l'amor real.

Bona Setmana Santa i feliç Pasqua a tots vosaltres!

Fra Arun de Madurai, ofmcap

ORDRE FRANCISCANA SEGLAR

☞ Coneixes l' O. F. S. ?

Es un moviment cristià, els membres del qual

- ▶ Volen viure la fe amb esperit franciscà;
- ▶ valorant la virtut de la senzillesa i de la humilitat;
- ▶ sentint-se membres de l'Església;
- ▶ amb cor obert i generós envers els altres.

Saps que a Badalona hi ha una fraternitat de franciscans seglars?

÷ ÷ ÷ ÷ ÷

Vols conèixer aquest Moviment

El segon diumenge de cada mes ens reunim al convent de la Divina Providència, C/ Martí Pujol, 68.

Ó trucar al Mb. 617710148

AGENDA

2 d'abril, Diumenge de Rams.

“Espiritualitat de Sant Francesc d'Assís, avui dia”. Per F. Javier Conejo, ofs, en la Rectoria Vella, de Dosrius a les 17h.

6 d' abril, Dijous Sant.

7 d'abril, Divendres Sant.

8 d'abril, Dissabte Sant, Nit de Pasqua.

9 d'abril, Diumenge de Pasqua.

11d'abril, Pregària Interfranciscana “Regla Butllada” capítol 10, preparada per les Caputxines de la Mare del Diví Pastor. A les 19h . A la Plaça Universitat nº2, Barcelona.

16 d'abril, 3er diumenge.

20 d'abril, Literatura, Art i Cristianisme V, 20 h. Conferència “Santa Teresa de Jesús”, per Dolors Queralt, al Santuari de Pompeia, Diagonal 450, de forma presencial i telemàtica.

21 d'abril , Sant Conrad de Parzham.

22 d'abril, 10h Trobada de Formació.”Acció Social Família Franciscana Catalunya”, per Josep Mª Garcia, ofs. Lloc a Pompeia, Diagonal 450, Barcelona.

23 d'abril, 4art diumenge.

24 d'abril, Sant Fidel de Sigmaringen.

27 d'abril, Mare de Déu de Montserrat.

30 d'abril. 5º Diumenge.

Beat Benet d'Urbino.

**Redacció: O.F.S. Provincial de Catalunya, Diagonal 450, 08006 -
Barcelona, Tel 635612431 ofmcatalunya@outlook.es**